

По полето тя бѣга леко, сгушено и безъ шумъ. Стѣпкитѣ си изгубва съ опашката. Когато осѣти опасностъ наблизу, спира се, лѣга на земята и се прѣструва на умрѣла.

Космитѣ ѝ сѣ желтеникави, прошарени съ бѣли петна. Коремътъ ѝ и прѣдната частъ на шията ѝ сѣ бѣли.

Лисицитѣ живѣятъ въ чужди дупки, а сами тѣ рѣдко си копаютъ жилища.

Пролѣтъ, въ края на априлъ, лисицата има вече малки лисичета. Тѣ приличатъ на майка си: иматъ остра муцунка, остри уши и космати опашки. Отначало тѣ сѣ слабички. Когато майка имъ отиде за ловъ, малкитѣ лисичета лежатъ на камара въ дупката. Майка имъ не ходи надалечъ за ловъ, защото се страхува за дѣцата си. Щомъ прѣмине край дупката човѣкъ или вѣлкъ, лисицата прѣнася малкитѣ си въ друга дупка. Тя ги носи въ зѣбитѣ си едно по едно. Малкитѣ прѣкарватъ цѣлъ мѣсецъ въ дупката безъ да излѣзатъ. Като пораснатъ, майката ги извежда извънъ дупката да си поиграятъ. Ако нѣкое отъ тѣхъ се отдалечи, майката го достига грабнова го въ зѣбитѣ си и го донася при другитѣ. Щомъ дочуятъ нѣкакъвъ *подозрителенъ* шумъ, лисичетата се скриватъ въ дупката и майката слѣдъ тѣхъ. Тогава настѣпва такава тишина, като че нищо нѣма наоколо. До като отгледа малкитѣ си, лисицата съвършено отслабва. Тя *неуморно* ходи да краде кокошки изъ курницитѣ, понѣкога помѣква и прасенце или зайче.

Настѣпи ли есенъ, лисичетата порасватъ, и майката трудно може да ги прѣхрани.

Затова почва да ги учи сами да се прѣхран-

